

มทที่ 1

หน้า

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า หนังสือมีความสำคัญและมีบทบาท มีอิทธิพล
ต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะเป็นแหล่งรวบรวมความรู้ ความคิด สติปัญญา และวิทยาการ
ต่าง ๆ ทุก ๆ ด้าน เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องใช้ในการค้นคว้าหาความรู้ หนังสือช่วยส่งเสริม
ประสบการณ์ สติปัญญา และยังช่วยให้เกิดความสุข ความเพลิดเพลิน ส่งเสริมให้คนประสบความสำเร็จ
ในชีวิต ความจำเป็นในการอ่านหนังสือจึงมีมากและดูเหมือนว่าจะเพิ่มขึ้นทุก
ขณะ ทั้งนี้เพราะหนังสือให้ความหมายแก่ชีวิตเกินคาด ให้ความรู้ลึกซึ้งที่ไม่เหมือนความอืม
ไต่ ๆ เพราะยิ่งอืมยิ่งขึ้นยิ่งอืมยิ่งเจริญงอกงาม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้พระราชทานพระบรมราโชวาท
แก่สมาชิกคณะห้องสมุดทั่วประเทศ มีใจความตอนหนึ่งว่า

....หนังสือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาทั้งกาย ทั้งอาชีพ ทั้งความรู้ วิชาการ
ทั้งการคุณความดี และในที่สุดความพอใจ ในทางจิตใจของมนุษย์ชั้นสูงที่สุด จน
กระทั่งภาคคนโดยหากมีความรู้ในคานาจิตุวิทยา หรือในคานาปรัชญา จนกระทั่งอยาก
เรียนรูทางธรรมะหรือศาสนา จนกระทั่งเป็นคนที่สามารถไปสู่ความสุขที่แท้จริง
คือ ความนิ่งในจิตใจ เป็นผู้รอบรู้แท้ ๆ ก็ย่อมต้องอาศัยหนังสือ เพราะหนังสือ
เป็นการสะสมความรู้ และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้สร้างไต่หามา ก็ดูมาแต่โบราณ
กาลจนทุกวันนี้ หนังสือจึงเป็นสิ่งสำคัญ เป็นกลาย ๆ ธนาคารความรู้และเป็น
ออมสิน....¹

¹สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, คู่มือแนะนำการจัดงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ
(กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, 2515), หน้า 6-7.

ในปัจจุบันนี้ หนังสือมีความสัมพันธ์กับชีวิตของคนเราเปรียบเหมือนเพื่อนสนิท ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ไม่เปล่าเปลี่ยว เพราะมีเพื่อนมากมาย และได้ความรู้ ความคิดใหม่ ๆ แปลก ๆ อันเป็นประสบการณ์และความคิดที่นำศึกษายูเสมอ

ไลออนเนด อาร์ แมคคอลลิน (Lionel R. Macolvin) กล่าวว่า หนังสือสามารถช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพและให้ความรู้ ว่าแต่ละคนควรจะทำอย่างไร จึงจะมีชีวิตอย่างสมบูรณ์และมีความสุข เพราะว่าจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของหนังสือก็คือ การช่วยให้คนมีชีวิตอยู่ด้วยความสุขและรื่นรมย์ ช่วยให้คนทำ คิด และรู้สึกด้วยความปลอดภัยและดีใจ¹

อย่างไรก็ตามหนังสือจะมีประโยชน์อย่างแท้จริงต่อคนเรานั้น จะต้องขึ้นอยู่กับที่อ่านเป็นสิ่งสำคัญ จะมีแต่หนังสือแล้วเกิดประโยชน์ขึ้นมาหาได้ไม่ เพราะหนังสือเป็นของที่อยู่นิ่ง ความคิดในหนังสือที่ได้จากการอ่านต่างหากที่จะคอย ๆ ซึมซับและโน้มน้าวความคิดของคนให้เปลี่ยนไป เพราะฉะนั้นผู้ที่อ่านหนังสือได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมได้เปรียบ และมีโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้าในชีวิต เพราะการอ่านเปรียบเสมือนกุญแจไขหาความรู้ ที่มีอยู่มากมายในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้นำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาสังคมแล้ว บุคคลเหล่านั้นก็เป็นพลเมืองที่ดีของสังคม สังคมใดที่มีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมเจริญและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวว่า การหาความรู้ในสมัยนี้มีทางที่จะหาได้มากทาง แต่ทางที่สำคัญก็คือ การอ่านหนังสือ ถ้าเราเป็นนักอ่านหนังสือ และมีหนังสือให้เราอ่านมากก็ได้อาความรู้มาก² จะเห็นว่าบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตมักจะเป็นบุคคล

¹Lionel R. Macolvin, Libraries for Children (London: Phoenix House Ltd, 1961), PP. 17-18.

²ม.จ.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ภาษาไทย-วิชาที่ถูกลืม เอกสารนิเทศการศึกษานิตยสาร 170 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518), หน้า 9.

ที่เป็นนักอ่านมาก่อน ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะการอ่านทำให้เกิดความรู้ ความคิดกว้างขวาง และสามารถนำความรู้ความคิดเหล่านั้นมาช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ สำหรับตนเองและสังคมได้

ถึงแม้ว่าการอ่านหนังสือจะได้รับการยอมรับว่ามีประโยชน์และมีคุณค่าต่อชีวิตอย่างยิ่ง ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว แต่ก็ยังมีคนอยู่ไม่น้อยเหมือนกันที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ การที่บางคนไม่รักการอ่านหนังสือมีผู้วิเคราะห์ว่าอาจจะเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการดังต่อไปนี้

1. ไม่ได้รับการปลูกฝังให้รักการอ่านตั้งแต่ยังเยาว์
2. ได้รับการชักชวนมิให้อ่านหนังสือบางประเภท จนทำให้รู้สึกขุ่นเคืองต่อการอ่านหนังสือทั่วไป
3. ระบบการศึกษาในวัยเด็กมุ่งวัดผลจากความจำ ความจำเป็นที่จะต้องท่องหนังสืออยู่ตลอดเวลาทำให้มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อหนังสือ
4. สิ่งแวดล้อมในสังคมปัจจุบัน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ ทำให้ไม่เห็นคุณค่าของหนังสือ ไม่ว่าจะป็นหนังสือประเภทใดก็ตาม
5. หนังสือที่มีจำหน่ายอยู่ในปัจจุบัน ราคาค่อนข้างสูง ผู้ที่ยังไม่มีรายได้ ไม่อาจจะซื้อมาอ่านด้วยตนเองได้¹

ตามสภาพที่เป็นจริงแล้ว การอ่านหนังสือของแต่ละคนนั้นจะแตกต่างกันออกไปตามความมุ่งหมายของคนอ่านเป็นประการสำคัญ บางคนอาจจะอ่านหนังสือเพราะอยากรู้เรื่อง แต่บางคนอ่านหนังสือเพราะต้องการศึกษา หรือบางคนอ่านหนังสือเพราะต้องการปรับปรุงอาชีพการงาน ในขณะที่อีกคนหนึ่งอ่านเพราะต้องการพักผ่อนและเพื่อความเพลิดเพลิน หรือคนหนึ่งอ่านเพราะต้องการแก้ปัญหาในใจ ส่วนอีกคนหนึ่งอ่านเพราะต้องการชดเชยอารมณ์และความปรารถนา หรืออาจจะอ่านเพราะต้องการให้เป็นที่ยอมรับในสังคม²

¹ชลธิรา กลัดค้อยู่ และคณะ, การใช้ภาษา, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เศสส์ไทย, 2524. หน้า 157.

²ดาวัดย์ นิชรินทร์ "คุณค่าของการอ่านหนังสือ" จุลสารภาษาไทย เล่ม 6

(พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2514), หน้า 16.

นอกจากนี้เราจะต้องยอมรับว่า กระบวนการอ่านหนังสือมิใช่สิ่งที่จะกระทำได้ง่ายและได้ประโยชน์เท่าเทียมกันทุกคน ถึงแม้ว่าจะเป็นหนังสือเล่มเดียวกันก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะระดับความสามารถในเชิงอ่านของแต่ละคนมีต่างกัน ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางการอ่านหนังสือมากกว่าย่อมได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ๆ มากกว่าผู้อื่น แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่า ความสามารถในการเชิงอ่านหนังสือมิใช่ลักษณะทางจิตวิทยาที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด หากเป็นสิ่งที่สั่งสมกันมาเป็นลำดับตั้งแต่วัยเด็กและที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ความสามารถในการอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่ฝึกฝนกันได้¹

ในสถานการศึกษาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็ระดับใด จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าและเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ เพราะไม่ว่าเด็กจะเรียนวิชาใดหากมีทักษะในการอ่านอย่างดีแล้ว การเรียนวิชานั้น ๆ ก็จะมีงเกิดผลรวดเร็ว โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วยแล้ว ยิ่งมีความจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านมากยิ่งขึ้น เพราะการศึกษาเล่าเรียนแต่ละวิชาในระดับนี้ มีเนื้อหากว้างขวางจนอาจารย์ผู้สอนไม่สามารถนำมาบรรยายได้หมด นักศึกษาที่ต้องการมีความรู้กว้างขวางและแตกฉานในวิชาที่เรียน จึงต้องแสวงหาความรู้ด้วยการค้นคว้าหาอ่านด้วยตนเอง² ไม่เช่นนั้นแล้ว ความรู้ที่ผู้เรียนได้รับก็จะมีจำกัดอยู่เพียงในวงแคบเท่านั้น

¹ ชลธิรา กัด็คอยู่ และคณะ, การใช้ภาษา, หน้า 159.

² วิญญู ช่างसान, "ศึกษาความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร่วมสมัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยครูกลุ่มภาคใต้," (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524), หน้า 2.

วิทยาลัยครูเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ การเรียน-
การสอนในระดับนี้มีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมให้นักศึกษามีนิสัยรักการอ่าน
เพราะในปัจจุบันสังคมไทยนับแต่จะทวีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ตามลักษณะของความเจริญ
และการพัฒนาของบ้านเมืองซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ภัยเหตุนี้นี้จึงต้องเตรียมตัวให้
พร้อม เพื่อรับสถานการณ์ข้างหน้า เพื่อที่จะได้เป็นผู้รอบรู้และทันสมัยเสมอไป¹ และจะ
ได้ทันกับวิทยาการใหม่ ๆ ที่ก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน เพราะไม่เช่นนั้นแล้วจะ
กลายเป็นคนล้าหลังก้าวไปไม่ทันกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว นอกจากนี้หากผู้ที่จะออกไป
เป็นครูได้มีนิสัยรักการอ่านเมื่อออกไปประกอบอาชีพครู ก็จะมี ความรอบรู้กว้างขวาง ซึ่ง
จะช่วยให้การอบรมสั่งสอนศิษย์บรรลุผลสำเร็จตามที่มุ่งหวัง

นอกจากจะส่งเสริมให้นักศึกษามีนิสัยรักการอ่านดังกล่าวมาแล้ว จะต้องให้
นักศึกษาเป็นผู้ที่อ่านเป็นควย คือไม่เพียงแต่จะอ่านรู้เรื่องเท่านั้น แต่ต้องสามารถวินิจฉัย
วิเคราะห์ วิจัยงานเขียนที่ตนอ่านได้ และนอกจากนั้นจะต้องส่งเสริมให้นักศึกษารู้จัก
อ่านหนังสือทุกประเภท หรืออ่านหนังสือใดหลาย ๆ รูปแบบเพราะไม่ว่าจะเป็นหนังสือ
ประเภทใด ย่อมมีประโยชน์แก่ผู้อ่านเสมอ ไม่เพียงแต่เฉพาะประเภทที่เป็นตำราเรียน
หรือประเภทที่ให้ความรู้เท่านั้น หนังสือประเภทอื่น ๆ เช่น สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น
และงานเขียนประเภทร้อยกรอง ก็อาจทำให้เกิดความรอบรู้ได้เช่นกัน²

¹ กุหลาบ มวลีเกาะมาส, "การสอนนิชาวรรณคดี" คู่มือครูภาษาไทย เล่ม 3
(พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2512), หน้า 267

² ยุกา โชติเกียรติ, "ความนิยมอ่านวรรณกรรมร่วมสมัยของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 3.

สำหรับงานเขียนประเภทร้อยกรอง นับได้ว่าเป็นงานประพันธ์ที่ประณีตบรรจง เพราะผู้แต่งต้องเลือกสรรคำที่เหมาะสมเจาะถึงจังหวะของเสียง ความหมายและสัมผัส ผลงานประพันธ์ร้อยกรองเป็นที่นิยมอ่านของผู้สนใจทั่วไปและผู้สนใจศึกษาอย่างจริงจัง มาทุกยุคทุกสมัย ผลงานการประพันธ์ร้อยกรองอาจเรียกว่า บทกวี กวีนิพนธ์ กวีพจน์ กวีวิจารณ์ คำประพันธ์ร้อยกรอง กาพย์กลอนและอื่น ๆ¹

ความนิยมในร้อยกรองของคนไทยนั้น อาจสังเกตได้แม้แต่ในชีวิตประจำวัน เราก็นิยมใช้คำพูดที่สัมผัสคล้องจองกันเพื่อให้ฟังไพเราะ รื่นหู จดจำได้ง่าย เช่น ทำไต่ตามใจคือไทยแท้ คนไม่เพื่อชีวิต เจ้าถูกอากาศพิษแทนข้า โลกคนเก็บมีน้อย คนนับร้อยคอยทิ้ง ไรลัทธินุษยชน ความเป็นคนก็ไร้ค่า เขียวชะอุ่ม ชุมชนสะอาด คนในชาติ สุขใจ ฯลฯ แม้แต่ในรถเมล์ รถสองแถวก็มีข้อความที่สัมผัสคล้องจองเขียนให้พบเห็นอยู่ทั่วไป เช่น ชัยบัณเฑาะฐิต ช่วยต่อชีวิตคนขับ ขับรถระวังกับ เกิดเหตุระวังรถ ฯลฯ ซึ่งเมื่อเรารู้ถึงมือที่ใช้สื่อสารและแสดงลักษณะความกวีร้อยกรองของประชาชนคนไทยเป็นอย่างดี

คนไทยเรามีชื่ออยู่เสมอว่า เป็นผู้ที่มีใจรักการกวี และเป็นเจ้าบทเจ้ากลอนมานานแล้ว จนกล่าวได้ว่าคนไทยรักกลอนโดยธรรมชาติ² ซึ่งแม้แต่ชาวต่างประเทศก็เห็นลักษณะดังกล่าวนี้ ดังที่ลาลูแบร์ได้บรรยายลักษณะคนไทยในสมัยพระนารายณ์ไว้ตอนหนึ่งว่า "คนไทยเป็นกวีโดยธรรมชาติ" They are naturally poets"³ ส่วนเจ้า สตะเวทิน โหษอดังเกตว่า การที่คนไทยเรานิยม

¹ เสรีบุรโกเศศ, คำของวรรณคดี (พระนคร : รวมสาส์น, 2503), หน้า 16.

² ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ : วรรณโวหาร : วรรณคดี (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 62.

³ Simon de la Laubere, The Kingdom of Siam (New York: Oxford in Asia Historical Reprints, 1969), P.60.

ร้อยกรองก็เพราะว่า ภาษาของเราเป็นภาษาคนตรีไทยแท้ เรามีเสียงสูงต่ำ มีวรรณยุกต์ เอก โท เรามีถ้อยคำที่แสดงความหมายอยู่มาก ความเหมาะสมดังกล่าวนี้อเองที่ก่อให้เกิดวรรณคดีอันงดงามขึ้น¹

นอกจากนี้ยังมีหลักฐานอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอนของคนไทย เช่น บทโคลงขับร้องระหว่างชายหญิง บทลำนำ เพลงพื้นบ้านต่าง ๆ เพลงฉ่อย เพลงกล่อมเด็ก เพลงเกี่ยวข้าว ฯลฯ การที่คนไทยมีนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอนนี้เอง ทำให้ร้อยกรองของไทยส่วนใหญ่มีอายุยืนนานกว่าวรรณกรรมร้อยแก้ว เพราะร้อยกรองเป็นพาหะของความคิดที่ลึกซึ้ง ให้อารมณ์สะเทือนใจได้ดีกว่า สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ การผูกคำให้สัมผัสคล้องจองกันนั้น จุกจิกง่าย ยากแก่การลืมเลือน เพราะจังหวะลีลาที่มีลักษณะเป็นดุริยางคดนตรี² ควดยสาเหตุดังกล่าวนี้อเองจึงทำให้งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองมีอยู่มากมาย และในปัจจุบันนี้ผู้เป็นกวียังคงสร้างสรรค์งานร้อยกรองออกมาอย่างไม่ขาดสาย

หลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2519 ได้กำหนดให้นักศึกษาวิชาเอก - โทภาษาไทยในระดับปริญญาตรี จะต้องเรียนวิชาภาษาไทย 221 (การอ่านทั่วไป) ภาษาไทย 241 (คำประพันธ์ไทย) ภาษาไทย 242 (วรรณคดีวิจารณ์) ภาษาไทย 341 (วรรณกรรมปัจจุบัน) และมีวิชาภาษาไทย 105 (แนวคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรม) เป็นวิชาเลือก รายวิชาดังกล่าวประกอบด้วยเนื้อหาของวรรณคดีร้อยแก้วและร้อยกรองทุกรายวิชา

¹เจื้อ สตะเวทิน " การรักษาวรรณคดี " ชมทางภาษาไทย, (กรุงเทพมหานคร : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2518), หน้า 93.

²ลีทรา พินิจกวอด และประทีป วาทิกทินกร ร้อยกรอง (พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2516), หน้า 40.

จากเหตุผลในตอนต้นและรายละเอียดของบางวิชาในหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู
ที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมร้อยกรองมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการเรียนการสอน
ในระดับปริญญาตรี ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยใน
วิทยาดัศครุมาเป็นเวลา 10 ปีแล้วนั้น มีความประสงค์จะศึกษาความสนใจในการอ่าน
วรรณกรรมร้อยกรองของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในระดับปริญญาตรี เพื่อจะได้ทราบ
ความต้องการของผู้เรียน และได้ออกเสนอแนะในการสอนวรรณกรรมร้อยกรอง และเพื่อ
นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร้อยกรองของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร้อยกรองของ
นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

สมมติฐานของการวิจัย

ความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร้อยกรองของนักศึกษาชายและนักศึกษา
หญิงไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี
วิชาเอกภาษาไทย ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 ในวิทยาดัศครุ
ภาคใต้ ใต้แก่

1. วิทยาลัยครูภูเก็ต
2. วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
3. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช
4. วิทยาลัยครูสงขลา
5. วิทยาลัยครูยะลา

ขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาวรรณกรรมร่อยกรองจากตำรา บทความ เอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพื่อหาตัวอย่าง แนวคิดอันเป็นแนวทางในการวิจัยและสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู วิชาภาษาไทย 221 (การอ่านทั่วไป) ภาษาไทย 241(การประพันธ์ไทย) ภาษาไทย 242 (วรรณคดีวิจารณ์) ภาษาไทย 341 (วรรณกรรมปัจจุบัน) ภาษาไทย 105 (แง่คิดจากวรรณคดี) ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณกรรมร่อยกรอง

3. สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ เป็นแบบเติมคำและให้เลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร่อยกรอง เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นคำถามชนิดปลายเปิด ให้เติมชื่อวรรณกรรมร่อยกรองและขอเสนอแนะอื่น ๆ

3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน
ช่วยพิจารณาความถูกต้องของแบบสอบถาม ตลอดจนขอเสนอแนะและนำมาปรับปรุง

3.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี วิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 10 คน เป็น
ชาย 5 คน หญิง 5 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและนำมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งหนึ่ง

4. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาไทย
ของวิทยาลัยครูทั้ง 5 แห่ง ในภาคใต้ จำนวน 300 คน เป็นชาย 150 คน หญิง 150 คน
การสุ่มตัวอย่างประชากรใช้วิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)
วิทยาลัยครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีดังนี้ คือ

1. วิทยาลัยครูภูเก็ต
2. วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
3. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช
4. วิทยาลัยครูสงขลา
5. วิทยาลัยครูยะลา

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มประชากรด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือ
กับอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยทั้ง 5 แห่ง ในวิทยาลัยครูทางภาคใต้ ในการจัดเวลาตอบ
แบบสอบถาม และเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

5. ตรวจแบบสอบถามทั้งหมด แล้วตรวจคำตอบให้คะแนนในมาตราส่วน
ประเมินค่า กำหนดค่าเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	เท่ากับคะแนน	5
มาก	เท่ากับคะแนน	4
ปานกลาง	เท่ากับคะแนน	3
น้อย	เท่ากับคะแนน	2
น้อยที่สุด	เท่ากับคะแนน	1

6. รวมคะแนนในแต่ละข้อมูล แล้วหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทดสอบความมีนัยสำคัญ โดยใช้ $t - test$

7. ข้อมูลที่เป็นคำถามปลายเปิด เสนอผลในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย โดยรวบรวมความถี่ของข้อมูลที่ปรากฏ และหาการยลະ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. วรรณคดี หมายถึง หนังสือที่ไ้รับยกย่องจากวรรณคดีสโมสรว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนตามลักษณะวรรณคดี มีความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งวรรณคดีที่เป็นร้อยแก้ว และร้อยกรอง
2. วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนทุกชนิดไม่จำกัดว่าจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามลักษณะวรรณคดีหรือไม่
3. วรรณกรรมร้อยกรอง หมายถึง งานเขียนซึ่งใช้คำประพันธ์ ที่มีลักษณะข้อบังคับในการแต่ง จำกัดจำนวนคำ หรือพยางค์ จำกัดความยาว มีกำหนดเสียงสูง ต่ำ เสียงหนัก เบา เสียงสั้นยาว ตามแบบรูป (Pattern) ที่กำหนดไว้ ซึ่งหมายถึงร้อยกรองรูปแบบต่าง ๆ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ราช บทเห ล่า นำ รวมทั้งบทกวีร่วมสมัย ทั้งที่สัมผัสตามแบบแผน และกลอนเปล่า (Blank Verse) อันเป็นร้อยกรองอิสระปราศจากฉันทลักษณ์ที่โบราณกำหนดไว้

และเพลงปฏิพากย์อันมาจากเพลงพื้นบ้านของ
ท้องถิ่นต่าง ๆ

4. วรรณกรรมร้อยกรองโบราณ หมายถึง วรรณกรรมร้อยกรองที่ประพันธ์
ขึ้นตั้งแต่สมัยสุโขทัย ถึงสมัยรัชกาลที่ 6
แห่งกรุงรัตนโกสินทร์
5. วรรณกรรมร้อยกรองปัจจุบัน หมายถึง วรรณกรรมร้อยกรอง ที่ประพันธ์
ขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 7 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์
จนถึงปัจจุบัน
6. ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่งภายในตัวบุคคลที่มี
ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
ในที่นี้มีความสนใจในวรรณกรรมร้อยกรองมาก
ก็กำหนดระดับความสนใจสูง ผู้มีความสนใจใน
วรรณกรรมร้อยกรองต่ำ ก็กำหนดระดับความสนใจ
ต่ำ
7. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาไทย ที่
กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524
ในวิทยาลัยครูภาคใต้

8. วิทยาลัยครูภาคใต้ หมายถึง วิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งมีอยู่ 5 แห่ง คือ

1. วิทยาลัยครูภูเก็ต
2. วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี
3. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช
4. วิทยาลัยครูสงขลา
5. วิทยาลัยครูยะลา

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบถึงความสนใจในการอ่านวรรณกรรมร้อยกรองของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี
2. เป็นแนวทางในการเลือกวรรณกรรมร้อยกรองมาใช้ในการเรียนการสอน
3. เป็นประโยชน์ในการจัดทำหลักสูตร หรือผู้เกี่ยวข้องของสถาบันฝึกหัดครู
ในการพิจารณาวรรณกรรมร้อยกรอง
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้เขียนวรรณกรรมร้อยกรองที่มีคุณค่า ซึ่งอาจเป็น
เครื่องมือในการให้การศึกษาอบรมได้
5. เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป